

Arrest

**nr. 111 636 van 10 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 31 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 september 2013.

Gelet op de beschikking van 20 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. LECLERC.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich voor haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot Q.A. worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift niet betwist.

Inzake haar echtgenoot wordt bij arrest nr. 111 635 van 10 oktober 2013 als volgt gemotiveerd:

“1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus, welke hem op 11 februari 2013 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen was toegekend, wordt ingetrokken omdat er na zijn erkenning als vluchteling nieuwe elementen zijn opgedoken waaruit blijkt dat de verklaringen die hij in de loop van zijn asielprocedure aflegde en die essentieel waren voor zijn erkenning als vluchteling, frauduleus zijn. De commissaris-generaal stelt in casu vast dat verzoekers gezinsleden tijdens hun gehoor op 24 juni 2013 over de essentiële elementen van het vluchtrelaas tegenstrijdige verklaringen aflegden ten opzichte van verzoekers verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal op 27 november 2012, dat verzoekers zonen V. en D. helemaal geen informatie kunnen verschaffen over de bloedwraak waarin zij zouden verkeren, dat verzoeker en zijn gezin er niet in slagen aannemelijk te maken dat V. en D. na 2008 tot het weerzien in 2013 van de rest van de familie ondergedoken leefden en afgezonderd woonden bij I. V. in Gllareve, en dat verzoeker tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal een uiterst gebrekkige kennis voor de dag legde aangaande de bloedwraak waarin hij en zijn hele familie zogenaamd in verkeren. Deze vaststellingen tonen aan dat verzoeker getracht heeft om de Belgische asielinstanties te misleiden door bedrieglijke verklaringen af te leggen betreffende elementen die de kern raken van zijn asielfrelaas en de vermeende bloedwraak. Bijgevolg kan in het kader van verzoekers asielfdossier niet meer worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door verzoeker neergelegde documenten wijzigen hier, zo wordt (vast)gesteld, niets aan.

1.2. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt geen valabele elementen bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van, volharden in en soms zelfs gedeeltelijk tegenspreken van eerder afgelegde verklaringen, en het ontkennen, minimaliseren en vergoelijken van enkele vaststellingen van de bestreden beslissing, zonder evenwel de desbetreffende vaststellingen afdoende met concrete argumenten te weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor te geven.

Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift met betrekking tot de vaststelling uit de bestreden beslissing dat zijn verklaringen omtrent zijn al dan niet aanwezigheid in Albanië voor eind 2008 tegenstrijdig zijn aan die afgelegd door de rest van zijn gezin, oppert dat “het (...) juist (is) dat hij van tijd tot tijd de vrouw en dochter in Albanië aan de woonplaats van de broer van de vrouw bezoekt heeft voor een heel korte duur”, spreekt hij zijn eerdere verklaringen hieromtrent manifest tegen. Verzoeker verwijst dienaangaande naar, en beperkt zich voor het overige in zijn verzoekschrift tot het voortdurend verwijzen naar de stukken die hij als bijlage aan zijn verzoekschrift voegde en die, zo meent hij, zijn asielfrelaas bevestigen. Aan voorgelegde documenten kan evenwel slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielfrelaas te herstellen. Om die reden en gelet op de vaststelling dat de getuigschriften allen een sterk gesolliciteerd karakter vertonen en op een aantal punten niet geheel overeenstemmen met of zelfs volledig haaks staan op de verklaringen die verzoeker en zijn gezinsleden aflegden -zo legt verzoeker enkele documenten neer van verzoeningscommissies waarin vertegenwoordigers ervan zeggen dat ze van 24 mei 2004 tot 30 oktober 2008 voor verzoekers gezin hebben bemiddeld en vergeefs getracht verzoening te vinden, doch verklaarde verzoeker eerder tijdens zijn gehoren meermaals uitdrukkelijk dat hij nooit dergelijke verzoeningscommissies heeft gecontacteerd, hij hiertoe de mogelijkheid niet had en hij dit hoe dan ook liever niet wilde omdat zulke mensen meer handelaars zijn dan vreedzame mensen en gewoon geld eisen (gehoorverslag CGVS 27 november 2012, p. 23 en gehoorverslag CGVS 24 juni 2013, p. 12)-, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde documenten. Waar verzoeker verwijzend naar een als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegd internetartikel aangaande een schrijven naar secretaris-generaal van de Verenigde Naties Ban Ki-moon, thans laat gelden dat de autoriteiten van zijn land geen bescherming geven tegen traditionele bloedwraak, wijst de Raad erop dat hij tijdens zijn laatste gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf nooit beroep te hebben gedaan op zijn nationale autoriteiten (gehoorverslag CGVS 24 juni 2013, p. 17). Het betreffende artikel op zich is zeer algemeen en bevat geen enkele link met verzoeker en diens beweerde problemen. Het wijzigt derhalve niets aan vermag geenszins de ongeloofwaardigheid ervan te

herstellen. Overigens volstaat een dergelijke verwijzing naar algemene rapporten en artikels niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Het door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde document van de stad Eupen inzake de samenstelling van zijn gezin bevestigt louter de identiteit en herkomst van hemzelf en zijn gezinsleden, welke niet ter discussie staat.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

De commissaris-generaal kon terecht tot de vaststelling komen dat verzoeker bedrieglijke en ongeloofwaardige aflegde met betrekking tot de kern van zijn asielrelaas, en zodoende overgaan tot de intrekking van diens vluchtelingenstatus.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. In casu blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in

vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 4 september 2013, betoogt zij dat ten onrechte aan de geloofwaardigheid van haar relaas wordt getwijfeld. Verzoekende partij wijst erop dat er problemen zijn met betrekking tot de rechten van verdediging omdat zij geen enkele mogelijkheid heeft gehad om de tegenstrijdigheden die er zouden zijn uit te klaren. Zij vervolgt dat de tegenstellingen niet wezenlijk zijn en herhaalt hierbij een deel van het voorgehouden feitenrelaas waaraan, volgens haar, niet wordt getwijfeld. Verzoekende partij benadrukt dat zij aan het verzoekschrift verschillende nieuwe documenten heeft toegevoegd waaruit blijkt dat de vrees voor vervolging van haar en haar familie nog altijd actueel is. Zij besluit dat in deze zaak die een wraking betreft, dient onderzocht te worden of er een verzoening is of niet.

De verplichting om de rechten van verdediging na te leven, geldt in administratieve procedures, behoudens andersluidend voorschrift, enkel in tuchtzaken. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is geen rechtsprekend orgaan en geen enkele wettelijke bepaling verplicht de commissaris-generaal de kandidaat-vluchteling attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen, noch is er enige wettelijke bepaling die voorziet dat, indien een negatieve beslissing zal worden genomen de asielzoeker uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren. Verzoekende partij kan derhalve niet op ontvankelijke wijze aanvoeren dat haar verhoor niet tegensprekelijk was (cf. RvS, 18 maart 2005, 142.379).

Verzoekende partij werd bovendien, in tegenstelling tot haar huidige algemene bewering geen enkele mogelijkheid te hebben gehad om eventuele contradicties uit te klaren, tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal wel degelijk en meermaals geconfronteerd met enkele tegenstrijdigheden die de commissaris-generaal terecht vaststelde tussen haar verklaringen en die afgelegd door enkele van haar gezinsleden, doch ze kon voor geen van die vastgestelde contradicties een afdoende uitleg geven. De tegenstrijdigheden die de commissaris-generaal op pertinente wijze vaststelde tussen enerzijds verzoekende partij haar verklaringen en die afgelegd door haar gezinsleden, en anderzijds tussen verzoekende partij haar verklaringen afgelegd tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal op 27 november 2012 en die nadien afgelegd tijdens haar tweede gehoor aldaar op 24 juni 2013, hebben, net als de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen en enkele van de door haar als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde getuigschriften, geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

In de bestreden beslissing wordt terecht het volgende overwogen: "Indien u en uw gezin daadwerkelijk in een bloedwraak zouden zijn verwickeld, mag worden verwacht dat u samen met uw gezinsleden consistente verklaringen aflegt. De vaststelling dat jullie echter tegenstrijdige verklaringen afleggen over sleutelementen inzake jullie bloedwraak, ondervindt dan ook jullie geloofwaardigheid. De tegenstrijdigheden betreffen namelijk geen details, maar de vraag of en in welke mate u tussen 2004 en 2012 in Albanië en in het bijzonder in uw regio van herkomst verbleef en er bewegingsvrijheid genoot, wie betrokken was bij de verzoeningspogingen en wanneer de verzoeningspogingen zouden zijn afgesprongen en wie al dan niet een 'besa' heeft gekregen. De beperking van de bewegingsvrijheid, de verzoeningspogingen en het verlenen van de 'besa' (het buiten de vendetta plaatsen van bepaalde mannelijke familieleden), zijn allemaal essentiële elementen bij een bloedwraak in Albanië. Van een familie die betrokken was bij een bloedwraak kan redelijkerwijze verwacht worden dat ze hierover gedetailleerde en coherente verklaringen kunnen afleggen. Er kan dan ook heel sterk worden getwijfeld aan jullie verklaringen dat jullie sinds de gebeurtenissen van uw zoon Sovran in mei 2004 tot op de dag van vandaag in een bloedwraak zijn verwickeld."

Waar verzoekende partij op algemene wijze laat gelden dat uit de als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde documenten blijkt dat haar vrees voor vervolging en die van haar familie nog altijd actueel is, gaat ze geheel voorbij aan hetgeen omtrent die documenten eerder werd vastgesteld, met name dat de getuigschriften geen bewijswaarde hebben, het internetartikel aangaande een schrijven naar secretaris-generaal van de Verenigde Naties Ban Ki-moon zeer algemeen is en geen enkele link bevat met haar persoon en haar beweerdde problemen, waardoor het geenszins de ongeloofwaardigheid van die verklaarde problemen herstelt, en het document van de stad Eupen inzake de samenstelling van haar gezin louter identiteitsgegevens bevat welke niet ter discussie staan.

Het relaas van verzoekende partij is, zo oordeelde ook de commissaris-generaal terecht op grond van het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde vaststellingen, welke door verzoekende partij niet in het minst worden ontkracht of weerlegd, ongeloofwaardig, bedrieglijk en frauduleus.

De ter terechtzitting d.d. 4 oktober 2013 neergelegde documenten, (in pover/gebrekkelijk Nederlands opgestelde) vertalingen van internetartikelen omtrent bloedwraak en een artikel waarin commissaris-generaal Dirk Van den Bulck wordt geïnterviewd omtrent Albanese families die in België de vluchtelingenstatus kregen omwille van een acuut gevaar voor bloedwraak, wijzigen niets aan het voorgaande. Ze vermogen geenszins de ongeloofwaardigheid van het relaas te herstellen. Geen van de artikelen heeft immers ook maar enigszins betrekking op de verklaarde persoonlijke problemen van verzoekende partij (en haar gezin). Ze houden er geen verband mee en vormen er geenszins een begin van bewijs van. Een dergelijke verwijzing naar algemene artikels en rapporten volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier geheel in gebreke.

Nu aan het relaas van verzoekende partij, met name een vermeende bloedwraak tegenover haar en haar familie, geen geloof wordt gehecht, dient niet te worden onderzocht of er in casu een verzoening is of niet.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië. "

Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS